

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ

Г-Н PAOLO MENGOZZI

представено на 22 ноември 2007 година¹

1. В настоящото дело от Съда се иска да се произнесе по жалба, подадена от Комисията на Европейските общности срещу Решение на Първоинстанционния съд на Европейските общности от 6 юни 2006 г. по дело Girardot/Комисия (T-10/02, все още непубликувано в Recueil, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“), с което последният определя паричното обезщетение, което Комисията дължи на г-жа Girardot съгласно междинното решение на Първоинстанционния съд от 31 март 2004 г. по дело Girardot/Комисия (T-10/02, Recueil FP, стр. I-A-109 и II-483, наричано по-нататък „междинното решение“).

3. Член 29, параграф 1 от Правилника за длъжностните лица на Европейските общности (наричан по-нататък „Правилника“), в редакцията му, приложима към обстоятелствата в основата на спора пред първата инстанция, гласи:

„Преди заемането на свободната длъжност в институция органът по назначаването първо разглежда:

а) възможностите за повишаване и преместване в рамките на институцията;

I — Правна уредба

2. Съгласно член 236 ЕО Съдът е компетентен да се произнася по всеки спор между Общността и нейни служители, в границите и при условията, определени от Правилника за длъжностните лица и Условията за работа.

б) възможностите да се проведат вътрешни конкурси за институцията;

в) дали са постъпили заявления за прехвърляне от длъжностни лица от други институции на трите Европейски общности

¹ — Език на оригиналния текст: френски.

и след това пристъпва към процедурата за провеждане на конкурси — конкурс по документи или чрез изпит или по документи и изпит. Процедурата за провеждане на конкурси е описана в приложение III.

Процедурата може да се проведе и с цел съставяне на списък с резерви за бъдещи назначения.“ [неофициален превод]

4. Член 2, буква г) от Условието за работа на другите служители на Европейските общности (наричани по-нататък „УРС“), в редакцията им, приложима към обстоятелствата в основата на спора пред първата инстанция, гласи, че по смисъла на Условието за работа „срочно нает служител“ означава „служител, нает срочно да изпълнява постоянна длъжност, финансирана от кредити, отпуснати от бюджета за научни изследвания и инвестиции и включена в щатното разписание, приложено към бюджета за съответната институция“. [неофициален превод]

5. Член 8, четвърта и пета алинея от УРС предвижда по-специално, че срокът на договорите на служителите, за които се прилага член 2, буква г) от УРС, от категория А или В, на които са възложени функции, изискващи научни и технически познания, не може да надвишава пет години и тези договори могат да бъдат подновявани не повече от веднъж за определен срок. Всяко последващо подновяване е за неопределено време.

6. Член 47 от УРС предвижда:

„Освен при смърт, служебното правоотношение на срочно наетите служители се прекратява:

[...]

2) в случай че договорът е за неопределено време:

а) при изтичане на срока на предизвестие, посочен в договора; [...]. Що се отнася до служителите, за които се прилага член 2, буква г) от УРС, срокът на предизвестие не може да бъде по-кратък от един месец за всяка прослужена година и е с продължителност най-малко три месеца и най-много десет месеца. [...];

б) в края на месеца, в който служителят навършва 65-годишна възраст.“ [неофициален превод]

7. Случаите на прекратяване на служебното правоотношение без предизвестие са уредени в членове 48—50 от УРС.

II — Обстоятелства в основата на спора

8. Според изложената от Първоинстанционния съд хронология на фактите г-жа Girardot постъпва на служба в Комисията на 1 февруари 1996 г., в качеството си на командирован национален експерт. Тя запазва този статут до 31 януари 1999 г.

9. С договор от 15 януари 1999 г., сключен за срок от две години и впоследствие подновен чрез допълнение за срок от една година, г-жа Girardot е назначена като срочно нает служител по смисъла на член 2, буква г) от УРС. На това основание тя последователно работи за Комисията в генерална дирекция „Промишленост“, по-късно в генерална дирекция „Информационно общество“.

10. На 26 юли 2000 г. генерална дирекция „Персонал и администрация“ на Комисията публикува обявление за свободни длъжности, в което се посочва, че въз основа на решението си за нова политика спрямо изследователския персонал Комисията организира „вътрешни конкурси за набиране на резерви“, сред които е този с референция COM/T/R/ST/A/2000 относно кариери А 8/А 5, А 4 и А 3 от категория А, финансирани от кредити за наука и техника, отпуснати от бюджета за изследвания и инвестиции.

11. Г-жа Girardot представя кандидатурата си за вътрешен конкурс за набиране на резерви COM/T/R/ST/A/2000, но е отстранена, с мотива че не отговаря на всички условия за допускане².

12. На 9 и 12 февруари 2001 г. генерална дирекция „Персонал и администрация“ публикува две обявления за свободни постоянни длъжности, финансирани от бюджетни кредити за изследвания. С писмо от 20 февруари 2001 г. г-жа Girardot заявява интерес, от една страна, за длъжност от категория А, публикувана в обявлението за свободна длъжност от 9 февруари 2001 г., с референция COM/2001/CCR/16/R, а от друга страна, за седем други длъжности от категория А, публикувани в обявлението за свободна длъжност от 12 февруари 2001 г.

13. С писмо от 15 март 2001 г. Комисията информира г-жа Girardot, че „не може да одобри кандидатурата ѝ“ за длъжността, публикувана на 9 февруари 2001 г.

² — Следва да се изтъкне, че в отговора на жалбата г-жа Girardot спорва, че се е явила на посочения конкурс. Този факт обаче няма никакво значение в настоящото дело, тъй като е сигурно, че липсата на съпоставяне на заслугите (или във всички случаи липсата на доказателство, че такова съпоставяне е било направено), санкционирана от междинното решение на Първоинстанционния съд, отчасти се дължи на факта, че г-жа Girardot не е издържала успешно този конкурс — обстоятелство, за което няма никакво съмнение.

14. Що се отнася до другите седем длъжности, с писмо от 13 март 2001 г. Комисията информира г-жа Girardot, че кандидатурата ѝ „не може да бъде разглеждана“, с мотива че „Длъжностите са достъпни само за наетия съгласно Правилника персонал на Комисията след успешно издържан конкурс“. За всяка длъжност Комисията одобрява кандидатурите на седем други кандидати, всички от които са срочно наети служители и са в списъка, съставен след вътрешния конкурс за набирание на резерви COM/T/R/ST/A/2000, и назначава всеки от тях на длъжността, за която е заявил интерес.

15. На 8 юни 2001 г. г-жа Girardot подава жалба срещу съдържащите се в двете писма решения, с които се отхвърля кандидатурата ѝ. Жалбата мълчаливо е отхвърлена.

III — Междинното решение на Първоинстанционния съд

16. С междинното си решение Първоинстанционният съд отменя решенията на Комисията, с които се отхвърля кандидатурата на г-жа Girardot, тъй като не било доказано, че Комисията надлежно е разгледала заслугите на заинтересованото лице, преди да отхвърли кандидатурата

му и съответно преди да одобри тези на другите кандидати³.

17. Въпреки това Първоинстанционният съд отхвърля исканията на г-жа Girardot за отмяна на решенията за назначаване на одобрените кандидати на въпросните длъжности⁴. След като претегля интересите на г-жа Girardot, на службата и на назначените трети лица, „така както му налагат принципа на пропорционалност и принципа за защита на оправданите правни очаквания“, Първоинстанционният съд всъщност преценява, че отмяната на решенията за назначаване на разглежданите длъжности би представлявала прекомерна санкция за неправомерното поведение на Комисията, а именно за това, че последната не установява, че надлежно е разгледала заслугите на един-единствен кандидат за тези длъжности⁵.

18. Въпреки това Първоинстанционният съд напомня, че за да осигури полезно действие на решението за отмяна в полза на жалбоподателя, общностният съд

3 — Точки 65—71 и 78—80 от въпросното решение.

4 — Вж. междинното решение (точка 88).

5 — Вж. междинното решение (точки 85—87).

може да използва предоставената му при спорове от финансов характер неограничена компетентност и да осъди, дори служебно, институцията ответник да заплати обезщетение⁶ или да я прикани да предостави адекватна защита на правата на жалбоподателя.

19. В конкретния случай Първоинстанционният съд кани страните да постигнат съгласие по справедливо парично обезщетение за неправомерното отхвърляне на кандидатурата на г-жа Girardot, което да отчита факта, че тя вече няма да може да участва в последваща процедура, тъй като вече нито е в състояние, нито има право да заяви интереса си за свободни длъжности в отговор на обявление за свободна длъжност „специалист изследовател“. Първоинстанционният съд посочва, че ако не постигнат съгласие, страните трябва да му представят исканията си с конкретни цифри в срок от три месеца, считано от произнасянето на междинното решение.

6 — Вж. междинното решение (точка 89). Първоинстанционният съд се позовава по този повод на Решение на Съда от 5 юни 1980 г. по дело Oberthür/Комисия (24/79, Recueil, стр. 1743, точка 14). Вж. и Решение на Съда от 16 декември 1960 г. по дело Fiddelaar/Комисия (44/59, Recueil, стр. 1077 и 1093), както и Решение от 27 октомври 1987 г. по дело Nouyoux и Guery/Комисия (176/86 и 177/86, Recueil, стр. 4333, точка 16). Следва да се има предвид, че в случая г-жа Girardot всъщност не е поискала обезщетение за вредата, причинена от твърдяното неправомерно поведение на Комисията. Следва да се уточни също, че междинното решение изглежда възприема непреобладаващия подход в съдебната практика във връзка с процедурата за назначаване или наемане, тъй като възприема подхода на обезщетяване на жалбоподателя, а не на отмяна както на решението за отхвърляне на кандидатурата на последния, така и на това за назначаване или наемане на трети лица. Вж. като примери, при които се приема, че тези две решения са неделими, и се пристъпва към отмяната им, Решение на Съда от 30 юни 1983 г. по дело Schloh/Съвет (85/82, Recueil, стр. 2105, точка 40) и Решение от 23 септември 2004 г. по дело Nestors/Парламент (C-150/03 P, Recueil, стр. I-8691, точка 54), както и диспозитива на Решение на Първоинстанционния съд от 9 март 1999 г. по дело Richard/Парламент (T-273/97, Recueil FP, стр. I-A-45 и II-235) и на Решение от 18 септември 2003 г. по дело Pappas/Комитет на регионите (T-73/01, Recueil FP, стр. I-A-207 и II-1011).

IV — Обжалваното съдебно решение

20. Тъй като не постигат съгласие относно справедливо парично обезщетение, на 6 септември 2004 г страните предават на Първоинстанционния съд исканията си с конкретни цифри.

21. Г-жа Girardot предлага размерът на това обезщетение, заедно със съдебните лихви, да се определи на 2 687 994 EUR, при условията на евентуалност — на 432 887 EUR, и при условията на евентуалност спрямо предходното — на 250 248 EUR.

22. Комисията предлага тази сума да се определи на 23 917,43 EUR, като смята за разумно да отпусне на г-жа Girardot „от една страна, нетното възнаграждение за тримесечния минимален срок на предизвестието [по член 47, параграф 2, буква а) от УРС], или 18 917,43 EUR, като обезщетение за загубената възможност да бъде назначена на една или друга от осемте въпросни длъжности, а от друга страна — 5 000 EUR като обезщетение за загубената възможност да участва в нова процедура за назначаване на свободна длъжност“⁷. Към тази сума трябвало да бъдат добавени

7 — Вж. обжалваното съдебно решение (точка 45).

компенсаторните лихви, изтекли между произнасянето на междинното решение и действителното плащане на дължимата сума, както и 1 EUR символично обезщетение за неимуществени вреди⁸.

23. С обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд, от една страна, определя размера на дължимото от Комисията на г-жа Girardot парично обезщетение на 92 785 EUR, заедно с лихвите, считано от 6 септември 2004 г., по лихвения процент на Европейската централна банка за основните операции за рефинансиране, увеличен с два пункта, а от друга страна, осъжда Комисията да заплати съдебните разноски.

24. Преди да уточни начина на изчисление, за да достигне до този размер, Първоинстанционният съд най-напред напомня, че предвид невъзможността да се възстанови положението преди приемането им решенията на Комисията, отменени с междинното решение, по сигурен и необратим начин са лишили г-жа Girardot от възможността различните ѝ кандидатури да бъдат разгледани и една от тях да бъде одобрена⁹. По-нататък той уточнява, че загубата на възможността да се заеме свободна длъжност в институция на Общността и да се извлече полза от свързаните с това имуществени облаги представлява вреда от имуществен характер, с което страните са се съгласили¹⁰. Накрая, в точки 57 и 58 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният

съд посочва, че за да се изчисли размерът на спорната между страните в конкретния случай вреда от загубата на възможност, следва да се „определат разликата между възнаграждението, което г-жа Girardot е щяла да получи, в случай че се бе осъществила възможността да бъде одобрена кандидатурата ѝ, и възнаграждението, което действително е получила след неправомерното отхвърляне на кандидатурата ѝ, и след това, ако е необходимо, да се прецени под формата на процент възможността, която е имала г-жа Girardot, въпросната хипотеза да се осъществи“.

25. Преминавайки към конкретната оценка на паричното обезщетение в случая, Първоинстанционният съд, на първо място, изчислява разликата във възнаграждението, произтичаща от финансовите условия на длъжността, от които е щяла да се ползва г-жа Girardot, ако е била избрана от Комисията, и действителните финансови условия на нейната работа, като тази разлика се изчислява на базата на нетните суми след данъчно облагане¹¹. Що се отнася по-специално до периода, за който трябва да се направи това сравнение, Първоинстанционният съд приема, че за да се вземат предвид всички възможности за прекратяване на договора, предвидени в член 47, параграф 2 и в членове 48—50 от УРС, посоченият период, заедно със срока на предизвестие, може да се определи ex aequo et bono на пет години, считано от датата

8 — Вж. обжалваното съдебно решение (точки 46 и 4).

9 — Вж. обжалваното съдебно решение (точка 54).

10 — Вж. обжалваното съдебно решение (точка 56).

11 — Вж. обжалваното съдебно решение (точки 60 и 83—95).

на влизане в сила на назначението на одобрените от Комисията кандидати след процедурата по назначаване на свободни длъжности, от която г-жа Girardot неправомерно е била отстранена, а именно периодът между 1 април 2001 г. и 31 март 2006 г.¹² Въз основа на представените от г-жа Girardot цифри Първоинстанционният съд определя размера на загубата на възнаграждение през този период като установена *ex aequo et bono* сума от 185 570 EUR.

26. На второ място, що се отнася до преценката под формата на процент на възможността кандидатурата на г-жа Girardot да бъде одобрена, Първоинстанционният съд най-напред проверява дали подадените от нея кандидатури отговарят на условията за разглеждането им съгласно обявленията за свободни длъжности, на които тя отговаря, така че да се увери, че възможността, от която заинтересованата е била лишена, може да се смята за действителна¹³. В това отношение Първоинстанционният съд напомня, че според междинното решение случаят е бил точно такъв¹⁴.

27. На трето място, Първоинстанционният съд проверява дали възможността, от която е лишена г-жа Girardot, може да се смята за сигурна, в смисъл че заинтересованата е щяла да има ако не всички възможности да получи една от въпросните длъжности, то поне сериозна възможност да я получи¹⁵.

12 — Вж. обжалваното съдебно решение (точки 78 и 82).

13 — Вж. обжалваното съдебно решение (точка 96).

14 — Вж. обжалваното съдебно решение (точка 97).

15 — Вж. обжалваното съдебно решение (точка 98).

28. По този повод и предвид материалите по делото, Първоинстанционният съд отбелязва, че не може да се смята, че след първата фаза на предвидената в член 29, параграф 1 от Правилника процедура по назначаване на свободни длъжности Комисията, която със сигурност е можела да предпочете да разшири избора си, без съмнение е щяла да одобри една от кандидатурите на г-жа Girardot и следователно последната е имала всички възможности да ѝ бъде предложен договор за срочно нает служител по смисъла на член 2, буква г) от УРС и да извлече имуществена полза от изпълнението му. Въпреки това Първоинстанционният съд смята, че г-жа Girardot е имала поне сериозна възможност, от която е била лишена поради отхвърлянето на кандидатурите ѝ от Комисията, без да се докаже, че са били разгледани¹⁶.

29. Като претегля след това допълнителните обстоятелства, които могат да намалят възможността кандидатурата на г-жа Girardot да бъде одобрена, и обстоятелствата, които могат да увеличат посочената възможност¹⁷, Първоинстанционният съд заключава, че г-жа Girardot „в крайна сметка е имала сериозна възможност кандидатурата ѝ да бъде одобрена и да заеме една или друга от длъжностите, за

16 — Вж. обжалваното съдебно решение (точка 115).

17 — Вж. съответно точки 116 и 117 от обжалваното съдебно решение. С оглед на първите обстоятелства Първоинстанционният съд посочва, че установената в точка 115 от обжалваното решение сериозна възможност е намалена от факта, че друг кандидат е заявил своя интерес за всяка от осемте длъжности, в съответствие с член 29, параграф 1, буква б) от Правилника, и следователно Комисията е щяла да може да одобри единия или другия кандидат, или дори да не одобри никоя от кандидатурите и да не продължи процедурата. С оглед на вторите обстоятелства Първоинстанционният съд приема, че ако г-жа Girardot е имала право да участва в нова процедура за назначаване на свободна длъжност, организирана вследствие на отмяната на решенията, с които се отхвърля кандидатурата ѝ, тя е щяла да може надлежно да заяви интереса си за длъжности от същия вид и евентуално да бъде одобрена.

които е заявила интерес, или която и да е друга длъжност, за която е щяла надлежно да кандидатства впоследствие¹⁸, и ех аequo et bono умножава разликата във възнаграждението от 185 570 EUR с мултипликационен коефициент в размер на 0,5, чието предназначение е да отрази наличието на сериозна възможност (50 %) за назначаване на една от тези длъжности. Ето защо сумата на справедливото парично обезщетение е определена в размер на 92 785 EUR¹⁹.

30. Що се отнася до допълнителната имуществена вреда, неимуществената вреда и вредата за физическото здраве, на които се позовава г-жа Girardot, Първоинстанционният съд приема в точка 123 от обжалваното съдебно решение, че целта на справедливото парично обезщетение е да изпълни междинното решение и адекватно да защити правата на г-жа Girardot, като обезщети ех аequo et bono невъзможността да се възстанови положението преди неправомерността, допусната от Комисията. Следователно Първоинстанционният съд приема, че при липсата на предварително искане за обезщетение целта на обезщетението не би могла да бъде да обезщети всички други вреди, които тази неправомерност е могла да причини на заинтересованата, и поради това доводите, свързани с твърдените от г-жа Girardot други вреди, са неотносими²⁰. Първоинстанционният съд постановява, че във всеки случай никоя от другите претендирани вреди не може да се вземе предвид, за да се определи сумата на справедливото парично обезщетение²¹.

18 — Вж. обжалваното съдебно решение (точка 118).

19 — Вж. обжалваното съдебно решение (точки 119 и 121).

20 — Вж. обжалваното съдебно решение (точки 124 и 125, първо изречение).

21 — Вж. обжалваното съдебно решение (точка 125, второ изречение).

По-специално, що се отнася до аспектите на неимуществената вреда, свързани с влошаването на психичното здраве и на депресивното състояние на г-жа Girardot, както и на твърдяната вреда за физическото ѝ здраве, в резултат от установената неправомерност, Първоинстанционният съд изтъква, че г-жа Girardot не е предоставила никакво доказателство, удостоверяващо наличието на такива вреди²².

V — Искания на страните

31. С жалбата си Комисията моли Съда:

- да отмени обжалваното съдебно решение,
- да осъди Комисията да заплати на г-жа Girardot сума в размер на 23 917,40 EUR и
- да постанови, че всяка от страните понася направените от нея съдебни разноски.

22 — Съответно точки 133 и 137 от обжалваното съдебно решение.

32. Г-жа Girardot моли Съда:

- да обяви подадената от Комисията жалба за недопустима и във всеки случай за неоснователна, както и
- да обяви насрещната ѝ жалба за допустима и да уважи представените искания за отмяна и за обезщетение,

ангажиране на отговорността на Комисията, като уточнява, че с жалбата си иска от Съда да се произнесе по начина на изчисляване на загубата на възможност за назначаване от Комисията, когато тя е приела незаконосъобразно решение, лишавашо заинтересованото лице от одобряване на кандидатурата му. Тя добавя както в писмените си изявления, така и в съдебното заседание, че преследваната с жалбата цел е Съдът да наложи еднообразна правна обосновка и метод за изчисляване на загубата на възможност да се получи длъжност.

- да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

34. Комисията уточнява, че не се опитва да твърди, че незаконосъобразността на решенията, с които отхвърля различните кандидатури на г-жа Girardot, не е причинила подлежаща на обезщетение вреда. Всъщност тя приемала идеята, според която загубата на възможност да се получи длъжност представлява имуществена вреда.

VI — По жалбата

A — Доводи на страните

33. Комисията посочва едно-единствено правно основание за отмяна, изведено от довода, че използваният от Първоинстанционния съд в обжалваното съдебно решение метод за изчисляване на загубата на възможност представлява нарушение на член 236 ЕО и на условията за

35. За сметка на това Комисията подчертава, че действителната и сигурната вреда, претърпяна от г-жа Girardot, е резултат от липсата на разглеждане на кандидатурите ѝ, а не резултат от хипотетична загуба на възнаграждение през даден период, определен също така хипотетично.

36. Според Комисията изложеното в точка 58 от обжалваното съдебно решение

съображение, че за да се изчисли размерът на вредата от загубата на възможност, следва да се определи разликата между възнаграждението, което г-жа Girardot е щяла да получи, ако възможността кандидатурата ѝ да бъде одобрена се бе осъществила, и възнаграждението, което действително е получила след неправомерното отхвърляне на кандидатурата ѝ, би означавало да се установи размерът на имуществена вреда, която вече не представлява вреда от загуба на възможност за назначаване, и би изопачило понятието за загуба на възможност в загуба на сигурно получаване на длъжност. Според Комисията обаче е безспорно, че тя разполага с широка свобода на преценка при назначаване.

37. Комисията смята, че подобна грешка при прилагане на правото се потвърждава, на първо място, от факта, че за да изчисли загубата на възнаграждение, Първоинстанционният съд взема предвид получаваното междуременно възнаграждение на заинтересованото лице. В случай че през въпросния период обаче заинтересованата бе упражнявала по-добре платена работа от тази, която е можела да получи в Комисията, тя не би претърпяла никаква загуба на възнаграждение, а само загуба на възможност. Поради това възприетият от Първоинстанционният съд метод на изчисление бил нелогичен и можел да създаде дискриминация. На второ място, Комисията твърди, че откритата от нея грешка при прилагане на правото се потвърждава и от съдържателята се и в точка 58 от обжалваното съдебно решение преценка, според която размерът на имуществената вреда, установен чрез изчислението на разликата в полученото възнаграждение, може, „ако е необходимо“, да се прецени под формата

на процент, който представлява възможността за заинтересованото лице да бъде назначено. Според Комисията изходната точка на следваната в обжалваното съдебно решение обосновка показвала, че Първоинстанционният съд цели да установи размера на вредата, настъпила в резултат от хипотетична загуба на възнаграждение, тъй като фактът, че заинтересованото лице е загубило само възможност за назначаване, не настъпва автоматично („ако е необходимо“). На трето място, Първоинстанционният съд се впускар в случайни догадки, за да определи степента на вероятност г-жа Girardot да бъде назначена. Както се посочва обаче в точка 57 от междинното решение, заинтересованата не разполагала с никакво право да бъде назначена. При все това, като изчислява най-напред имуществената вреда така, сякаш заинтересованото лице се е ползвало от такова право, обжалваното съдебно решение противоречи на междинното решение.

38. Според Комисията от всички тези съображения следва да се заключи, че изчисляването на размера на вредата, която е резултат от загубата на възможност за назначаване, трябва задължително да почива върху основа, различна от възприетата от Първоинстанционния съд, и не може в никакъв случай да се направи по отношение на загуба на възнаграждение, която предполага увереността (хипотетична, а не сигурна) за назначаване. В съдебното заседание Комисията добавя, че вредата, която е резултат от неправомерно поведение, изразяващо се в неразглеждане на дадена кандидатура, не може да бъде загуба на възнаграждение.

39. Като резултат, в съответствие с член 61, първа алинея, второ изречение от Статута на Съда Комисията приканва последния да постанови, че за претърпяната вреда, дължаща се на допуснатия от Комисията пропуск да разгледа кандидатурата ѝ за една от въпросните длъжности, довел до загуба на възможност за назначаване, г-жа Girardot може да бъде справедливо обезщетена чрез отпускането на фиксирана сума, равна на нетното тримесечно възнаграждение и съответстваща на сумата, която Комисията трябва да плати за срока на предизвестията за срочен договор, или в конкретния случай 18 917,43 EUR, заедно с фиксираната сума от 5 000 EUR като обезщетение за обстоятелството, че заинтересованото лице няма да може да участва в следваща процедура по назначаване.

40. Г-жа Girardot предлага жалбата да бъде отхвърлена като недопустима или във всеки случай като неоснователна.

41. Що се отнася до допустимостта, тя изтъква, на първо място, че според съдебната практика единствено Първоинстанционният съд е компетентен да оцени вредата от загубата на възможност. Според г-жа Girardot, освен ако не упреква Първоинстанционния съд, че не е уточнил възприетите критерии за оценка на претърпяната от нея вреда, *quod non*, Комисията не може да критикува преценката на Първоинстанционния съд и а *fortiori* да очаква от Съда да постанови принципино решение относно метода,

който трябва да се използва, за да се изчисли обезщетението за имуществената вреда, настъпила в резултат от загуба на възможност. В това отношение впрочем съществували множество различни положения, които могат да бъдат разбрани само като се разглеждат самостоятелно. На второ място, г-жа Girardot изтъква, че доводът, според който Първоинстанционният съд обезщетявал загубата на сигурност, а не загубата на възможност, е недопустим, тъй като не бил изложен в производството пред Първоинстанционния съд.

42. Що се отнася до съществуването на спора, г-жа Girardot най-напред подчертава, че ако използваният от Първоинстанционния съд в обжалваното съдебно решение начин за изчисляване на вредата не съответства на използвания по други дела, това се дължи на факта, че положението не е подобно.

43. Що се отнася, на първо място, до действителния и сигурен характер на вредата, г-жа Girardot напомня, че Първоинстанционният съд е имал повод да поясни във връзка с възникналата в резултат от загубата на възможност вреда, че тя отговаря на изискването за действителност, щом като ищецът установи, че със своето укоримо неправомерно поведение институцията го е лишила от посочената възможност

(Решение на Първоинстанционния съд от 21 март 1996 г. по дело Farrugia/Комисия, T-230/94, Recueil, стр. II-195, точка 43). В конкретния случай обаче е безспорно, че неправомерният отказ на Комисията да разгледа кандидатурите на г-жа Girardot я е лишил от възможността, от една страна, една или няколко от тях да бъдат одобрени, а от друга страна, да заяви впоследствие надлежно интереса си за всяка друга длъжност, ако все още е имала право да го направи.

44. Що се отнася, на второ място, до твърдяното изопачаване на понятието за загуба на възможност в това за загуба на сигурност, г-жа Girardot посочва, че възприетият в обжалваното съдебно решение подход, състоящ се в изброяване на предимствата, от които тя е щяла да може да се възползва, ако е била назначена, и след това в определяне на процента на възможността ѝ да бъде назначена, е класически подход, вече използван от Първоинстанционния съд в Решение от 5 октомври 2004 г. по дело Eagle и др./Комисия²³ и установен от белгийската доктрина. Този метод не изопачавал понятието за загуба на възможност, а бил приспособен за обезщетяване на вреди, възникнали в резултат на загуба на възможност, за която по дефиниция не е сигурно, че ще се осъществи.

45. Що се отнася, на трето място, до дискриминацията, въведена в резултат

от възприетия от Първоинстанционния съд метод, г-жа Girardot счита, че изразените от Комисията възражения напълно пренебрегват втората част от обосновката на Първоинстанционния съд, която служи именно за да се определи факторът, който трябва да се приложи към установената загуба на доход в случаите, когато възможността се осъществи, и който съответства на вероятността тази възможност да се материализира. Освен това изглеждало справедливо при една и съща вероятност за назначаване кандидатът, който е претърпял по-голяма загуба на доход, да бъде обезщетен повече от кандидата, който е претърпял по-малка загуба на възнаграждение. Тези кандидати не се намирали в сходно положение и следователно не можело да се установи никакво нарушение на принципа на равно третиране.

Б — Съображения

1. Предварителни бележки

46. Според практиката на Съда спорът между длъжностно лице или сродно нает служител, от една страна, и институцията, на която това лице е подчинено или е било подчинено, от друга страна, относно обезщетяването на вреда попада, когато в основата му е служебно правоотношение между заинтересованото лице

23 — T-144/02, Recueil, стр. II-3381, както и Recueil FP, стр. I-A-275 и II-1231, точки 149 и 163.

и институцията, в приложното поле на член 236 ЕО и на Правилника и е извън това на членове 235 ЕО и 288 ЕО²⁴.

47. От съдебната практика, свързана със споровете за обезщетение в областта на публичната служба на Общността, следва също, че носенето на извъндоговорна отговорност от страна на Общността предполага наличието на три кумулативни условия, а именно неправомерност на поведението, в което се упреква институцията, наличието на действителна вреда, както и на причинно-следствена връзка между поведението и твърдяната вреда²⁵. При тези обстоятелства Съдът пояснява, че Първоинстанционният съд не се е отклонил от тази съдебна практика, приемайки, че за да претендират компенсаторни лихви, служителите трябва да докажат неправомерно поведение на институцията, *действително съществуване на сигурна и оценима вреда*, както и на причинно-следствена връзка между това поведение и твърдяната вреда²⁶.

48. Следователно тези условия, чието наличие се установява както в

24 — Вж. Решение от 22 октомври 1975 г. по дело Meyer-Burckhardt/Комисия (9/75, Recueil, стр. 1171, точка 7), Решение от 17 февруари 1977 г. по дело Reinarz/Съвет и Комисия (48/76, Recueil, стр. 291, точка 10), Решение от 4 юли 1985 г. по дело Allo и др./Комисия (176/83, Recueil, стр. 2155, точка 18) и Решение от 7 октомври 1987 г. по дело Schina/Комисия (401/85, Recueil, стр. 3911, точка 9).

25 — Решение от 16 декември 1987 г. по дело Delauche/Комисия (111/86, Recueil, стр. 5345, точка 30), Решение от 1 юни 1994 г. по дело Комисия/Brazzelli Lualdi и др. (С-136/92 P, Recueil, стр. I-1981, точка 42), както и Решение от 14 май 1998 г. по дело Съвет/de Nil и Imprens (С-259/96 P, Recueil, стр. I-2915, точка 23).

26 — Решение по дело Комисия/ Brazzelli Lualdi и др., посочено по-горе (точка 42). Вж. и Решение на Първоинстанционния съд от 12 декември 1996 г. по дело Stott/Комисия (Т-99/95, Recueil, стр. II-2227, точка 72).

междинното, така и в обжалваното съдебно решение, като това частично се оспорва от Комисията в настоящото дело, по същество са аналогични на условията, които уреждат извъндоговорната отговорност на Общността в приложение на член 288 ЕО.

49. По този повод следва да се посочи, че за разлика от член 288, параграф 2 ЕО нито член 236 ЕО, нито Правилникът се позовават на правилото, според което Общността трябва да възстанови причинените от институциите вреди „в съответствие с основните принципи, общи за правните системи на държавите-членки“.

50. Тъй като обаче извъндоговорната отговорност на Общността се урежда, както в случая на член 288 ЕО, така и в тези на член 236 ЕО и на Правилника, от сходни неписани принципи, нищо не пречи според мен да се направи преглед на правните системи на държавите-членки, за да се провери ако не наличието на основни принципи, общи за техните правни системи, то поне признаването в някои от тях на правни конструкции, от които общностният съд би могъл да черпи вдъхновение. Впрочем кратко изследване на националните правни системи би могло да се окаже интересно в случая, що се отнася до определението, което те дават на загубата на възможност, и до признатата ѝ в тези правни системи способност да служи като основание за претендиране на обезщетение, както и що се отнася до метода, който някои от тези правни системи възприемат за оценяване на размера на вредата, настъпила в резултат на тази загуба. Това изследване позволява и да се разбере по-добре следваният от Първоинстанционния съд по настоящото

дело подход, при който със сигурност са взети под внимание някои национални правни системи, подход, който в светлината на последните не изглежда толкова „нелогичен“, колкото твърди Комисията в жалбата си.

51. Прегледът на националните правни системи на държавите-членки към момента на подаване на жалбата в Първоинстанционния съд, т.е. през 2003 г., не позволява да се изведе основен принцип, общ за тези правни системи, съгласно който загубата на възможност за назначаване представлява подлежаща на обезщетяване вреда, която освен това се възстановява според общи или сходни правила.

52. Възможност много правни системи (а именно датската, германската, австрийската, португалската, финландската и шведската) по принцип не допускат загубата на възможност за назначаване да бъде обезщетявана, макар някои от тях (по-специално датската, португалската и финландската) да предвиждат различни начини на обезщетяване, които могат, ако е необходимо, да бъдат по-благоприятни за неправомерно отстранения кандидат²⁷.

27 — Така в португалското право, според съдебната практика по административни дела и новия процесуален кодекс на административните съдилища обезщетяването на вреда, свързана с кариерата на длъжностно лице, се изразява във вземането предвид с обратно действие на тази кариера, така както тя е щяла да се развие, ако не е бил приет отмененият акт. Съгласно датското право, което не урежда понятието за загуба на възможност, решенията на публичните органи, които са опорочени поради нарушение на процесуалните или материалните правила, са основание да се предяви иск за обезщетение за вреди, при положение че е съществувала известна вероятност заинтересованото лице да бъде назначено, ако решението не е било опорочено поради това нарушение.

53. В замяна на това понятието за загуба на възможност и способността ѝ да служи като основание за претендиране на обезщетение като такава, по-специално в областта на трудовоправните спорове и/или на споровете, свързани с националната публична служба, са признати в белгийското, гръцкото, испанското, френското, ирландското, италианското, люксембургското и нидерландското право, и в правото на Обединеното кралство.

54. По същество в правните системи на тези държави понятието за загуба на възможност се определя като неоправдана надежда да се получи предимство и/или да се избегне осъществяването на риск. Поне когато става въпрос за загубата на възможност за получаване на очаквано предимство, какъвто е случаят по настоящото дело (загубата на възможност за назначаване), общ момент в националните правни системи на държавите, които я признават, е че тя се прилага при обстоятелства, включващи случайно събитие, чието настъпване прави очаквания резултат завинаги неизвестен. Нещо повече, тези правни системи обикновено поставят изискването загубената възможност да е сериозна, тоест вероятността тя да се осъществи да е голяма. Ето защо сериозността на загубената възможност представлява способ за измерване на сигурността на претърпяната вреда.

55. Що се отнася до определянето на размера на причинената от загубата на възможност вреда, независимо от възприетия неимуществен или имуществен характер на същата²⁸, националните

28 — В Испания, в областта на гражданската отговорност, загубата на възможност се разглежда като неимуществена вреда, която подлежи на обезщетяване, докато в националното право на други страни тя може да се приеме и за имуществена вреда.

съдилища извършват оценка по справедливост. В Белгия икономическата стойност на загубения възможност се изчислява *ex æquo et bono*, в смисъл че след като установи, че не съществуват конкретни доказателства за определяне на размера на вредата, съдът съзнателно държи сметка за всички обстоятелства, които могат да окажат влияние при изчисляването ѝ²⁹. В някои решения вредата се оценява, като се умножи стойността на загубения доход с процент, съответстващ на загубената възможност. Например в областта на публичната служба претърпяната от загубилите сериозна възможност за повишение вреда е оценена на 50 % от разликата между заплатата, която длъжностното лице е щяло да получи вследствие на повишението, и тази, която получава при липсата на такова³⁰. Във Франция, когато условията за обезщетяване са налице, и по-специално условието да е загубена сериозна възможност, която единствена представлява сигурна вреда, административният съд определя размера на обезщетението съгласно критерия, според който обезщетението за вредата трябва да се изчисли спрямо стойността на загубената възможност и не може да бъде равно на предимството, което тази възможност е щяла да предостави, ако се беше осъществила³¹. Що се отнася до определянето на размера на предоставеното на пострадалия обезщетение, при иск за обезщетение за вреди административният съд може общо да изчисли размера на вредите,

като следи за спазването на принципа на пълно обезщетяване на вредата³² или в специфичния случай, при който правото на пострадалия е възстановено (например възстановяване на длъжност или прекласиране), да оцени вредата въз основа на разликата между заплатата, която длъжностното лице е щяло да получи, ако бе останало на длъжност, и възнаграждението, което действително е получило³³. В Италия *Corte suprema di cassazione* (Върховният касационен съд) възприема метод, който отчита разликата в заплатата, която работникът е щял да получи при осъществяването на възможността да бъде повишен, и тази, която действително е получил, и постановява, че е допустимо на работника да се предостави процент от тази сума, равен на възможностите за получаване на повишението³⁴. Съгласно трудовото право на Обединеното кралство определянето на размера на загубата на възможност за получаване на длъжност се извършва, като се изчисли процентът на вероятност за получаване на последната и този процент се умножи с размера на хипотетично загубената заплата³⁵.

56. Тези методи изглежда са оказали влияние върху Първоинстанционния съд

29 — Вж. Durand, I., „À propos de ce lien qui doit unir la faute au dommage”, в *Droit de la responsabilité — Morceaux choisis*, Formation permanente CUP, vol. 68, Larcier, Liège, 2004, p. 43.

30 — *Cour d'appel de Bruxelles*, 28 ноември 1994 г., публикувано в списание „*Jurisprudence de Liège, Mons et Bruxelles*”, 1995, p. 1108.

31 — Вж. Решение на Conseil d'État от 6 ноември 2000 г. по дело Grégory, № 189398, публикувано на сайта www.legifrance.gouv.fr. В това дело Conseil d'État уточнява, че жалбоподателят не може да претендира възнаграждението, което е щял да получава в качеството на възпитаник на École normale supérieure, поради загубената възможност да премине успешно приемния изпит в това училище.

32 — Вж. в това отношение Решение на Conseil d'État от 8 февруари 1984 г. по дело г-ца Gueninchaunt, № 44690/044777, и Решение от 8 ноември 2002 г. по дело г-н Guisset, № 227147, публикувани на сайта www.legifrance.gouv.fr. В решението г-жа Liuzzi (от 2 февруари 1996 г., № 146769, публикувано на сайта www.legifrance.gouv.fr) Conseil d'État посочва, че „нито една разпоредба и нито един основен принцип на правото не забраняват на административния съд, след като прецени основателността на исканията за обезщетение за отделни вреди, да пристъпи към обща оценка на размера на тези вреди”.

33 — Вж. Решение на Conseil d'État от 27 май 1987 г. по дело Legoff, № 59158, публикувано на сайта www.legifrance.gouv.fr, както и Решение на Conseil d'État от 24 януари 1996 г. по дело Collins, Rec. Lebon, № 103987.

34 — *Corte suprema di cassazione, sez. lav.*, 14 декември 2001 г., № 15810.

35 — *Court of Appeal*, 22 юли 1998 г., *Doyle c/y Wallace* [1998] *Personal Injuries and Quantum Reports* (PIQR), Q146.

при разглеждането на настоящото дело. Комисията наемква в жалбата, че практиката на Първоинстанционния съд показва известно непостоянство, що се отнася, от една страна, до признаването на загубата на възможност като подлежаща на обезщетяване отделна вреда, а от друга страна, до метода на изчисляване в различните дела на възникналата в резултат на загуба на възможност вреда.

57. Наистина вярно е, че в споровете, които не са свързани с публичната служба на Общността, Първоинстанционният съд приема, че вредата, причинена в резултат от загуба на възможност, доколкото нито е действителна, нито е сигурна, не подлежи на обезщетяване. В този смисъл при споровете в областта на обществените поръчки Първоинстанционният съд е склонен да приема, че вредата, произтичаща от пропуснати ползи поради нарушения на общностното право от страна на Комисията при провеждането на процедура за възлагане на обществена поръчка, предполага правото на жалбоподателя да му бъде възложена обществената поръчка³⁶. При това положение Първоинстанционният съд постановява, че твърдяната от отстранения кандидат вреда, произтичаща от пропуснатата полза, не е нито действителна, нито сигурна, доколкото не може да се заключи със сигурност, че обществената

поръчка е щяла да му бъде възложена³⁷. Подобен, макар и не толкова категоричен подход е възприет в Решение по дело Fargugia/Комисия, посочено по-горе³⁸, с което по аналогични съображения се отхвърля твърдението на жалбоподателя, че е претърпял съществена вреда, поради това че е загубил единствената възможност да продължи образованието и изследователската си работа в резултат от неправомерното отхвърляне на кандидатурата му за стипендия за обучение в областта на научните изследвания, която съгласно приложимото общностно законодателство е трябвало да бъде отпусната от Комисията.

58. Изглежда обаче, че при споровете, свързани с Правилника за длъжностните лица, Първоинстанционният съд не проявява същата строгост, като признава с оглед на преобладаващия в съдебна

37 — Решение от 11 юни 2002 г. по дело AICS/Парламент (Т-365/00, Recueil, стр. II-2719, точка 79), както и Решение от 17 март 2005 г. по дело AFSop Management Consultants и др./Комисия (Т-160/03, Recueil, стр. II-981, точки 112—114). Този подход е обосноваван от генералния адвокат Poiares Maduro в неговото заключение, представено на 7 септември 2006 г. по дело Agraz и др. (Решение на Съда от 9 ноември 2006 г. (С-243/05 P, Recueil, стр. I-10833), в точка 20 от което, като се позовава на посочените по-горе решения, той подчертава, че признаването на право на преценка на Комисията може да бъде обстоятелство от значение за обосноваване на хипотетичния характер на вреда в ограничен брой случаи на загуба на възможност. Ето защо според него, когато правото на участие на кандидат в конкурс за длъжност или в процедура за възлагане на обществена поръчка е изключено поради грешка, допусната от Общността, съдът отказва да обезщети произтичаща за заинтересованото лице загуба на възможност, тъй като то не може да се позовава на право или на оправдано очакване да получи съответната длъжност или договор за обществена поръчка. Имуществената вреда, причинена в резултат от загубата на доходи, които са щели да бъдат получени в резултат на длъжността или на договора за обществена поръчка, изглежда твърде несигурна, за да може да се разглежда като подлежаща на обезщетяване. Въпреки че отменя решението на Първоинстанционния съд в това дело, Съдът не е трябвало да се произнася по проблема за загубата на възможност.

36 — Решение от 29 октомври 1998 г. по дело TEAM/Комисия (Т-13/96, Recueil, стр. II-4073, точка 76) и Решение от 9 юли 1999 г. по дело New Europe Consulting и Brown/Комисия (Т-231/97, Recueil, стр. II-2403, точка 51).

38 — Точки 44 и 46.

практика подход, че загубата на възможност за назначаване или повишаване подлежи на обезщетяване³⁹. В тези дела Първоинстанционният съд приема понякога по двусмислен начин, че претърпяната вреда е неимуществена⁴⁰ и/или имуществена⁴¹, като що се отнася до начина на изчисляване на вредата, възприема или метода, основаващ се на разликата във възнаграждението⁴², или начин на обезщетяване *ex æquo et bono*⁴³.

59. Имущественният характер на претърпяната поради загубената възможност за

39 — Решение от 17 март 1993 г. по дело Moat/Комисия (Т-13/92, Recueil, стр. II-287, точка 44), Решение от 27 октомври 1994 г. по дело С/Комисия (Т-47/93, Recueil FP, стр. I-A-233 и II-743, точка 54), Решение от 12 ноември 1998 г. по дело Съвет/Hankart (Т-91/96 REV, Recueil FP, стр. I-A-597 и II-1809, точка 27), Решение от 27 ноември 2003 г. по дело Bories и др./Комисия (Т-331/00 и Т-115/01, Recueil FP, стр. I-A-309 и II-1479, точки 194—204), Решение по дело Eagle и др./Комисия, посочено по-горе (точка 150), Решение от 5 октомври 2004 г. по дело Sanders и др./Комисия (Т-45/01, Recueil, стр. II-3315, както и Recueil FP, стр. I-A-267 и II-1183, точки 151 и 152), както и Решение от 31 януари 2007 г. по дело С/Комисия (Т-166/04, все още непубликувано в Recueil, точка 70).

40 — Решение по дело Moat/Комисия (точки 44—48) и Решение от 31 януари 2007 г. по дело С/Комисия (точка 70), посочени по-горе. Решение от 27 октомври 1994 г. по дело С/Комисия, посочено по-горе, което изглежда попада в тази категория, тъй като Първоинстанционният съд уважава искането за обезщетение на претърпяната от жалбоподателя неимуществена вреда, е донякъде обаче неясно, доколкото, от една страна, Първоинстанционният съд не посочва изрично естеството на вредата, която се обезщетява, а от друга страна, на основание неимуществената вреда присъжда по-голяма сума от поисканата от жалбоподателя, като изцяло отхвърля искането за обезщетение на основание имуществената вреда от загубата на възможност за назначаване, основаваща се на разликата между очакваното и действително полученото възнаграждение, така че може да се заключи, че Първоинстанционният съд е извършил обща оценка на двата вида вреди.

41 — Решение по дело Bories и др./Комисия (точки 195, 197, 200 и 202), Решение по дело Eagle и др./Комисия (точка 150), както и Решение по дело Sanders и др./Комисия (точка 150), посочени по-горе. Вж. и Решение по дело Allo/Комисия, посочено по-горе (точка 73), което обжалваното решение (точка 56) поставя сред делата, в които вредата, претърпяна поради загуба на възможност, се приема за имуществена, като по това дело Първоинстанционният съд, обратно на другите посочени по-горе решения, установява, че търдяната вреда не е доказана.

42 — Вж. Решение по дело Eagle и др./Комисия (точка 163) и Решение по дело Sanders и др./Комисия (точка 166), посочени по-горе.

43 — Вж. Решение по дело Moat/Комисия (точка 49), Решение от 27 октомври 1994 г. по дело С/Комисия (точка 55), Решение по дело Bories и др./Комисия (точки 194—204), както и Решение от 31 януари 2007 г. по дело С/Комисия (точка 79), посочени по-горе.

развитие на кариерата вреда изглежда е потвърден вследствие на подадена жалба от посоченото по-горе решение по дело Съвет/de Nil и Impens.

60. В производството пред първата инстанция Първоинстанционният съд приема в точка 47 от Решение от 26 юни 1996 г. по дело de Nil и Impens/Съвет⁴⁴, че жалбоподателите са доказали наличието на право на обезщетение за вредата, дължаща се на факта, че не са били прекласирани в категория В заедно с другите кандидати, спечелили вътрешен конкурс, организиран от Съвета на Европейския съюз, доколкото макар да не са имали право на повишение след прекласирането, във всички случаи са загубили възможността кариерата им да се развива в бъдеще така, както тази на спечелилите конкурса. Освен тази имуществена вреда, Първоинстанционният съд уважава и искането на жалбоподателите за обезщетение на претърпяната неимуществена вреда, свързана със състоянието на продължителна несигурност, в което последните са се намирали, що се отнася до развитието на кариерата им. Така той оценява *ex æquo et bono* имуществената и неимуществената вреда общо в размер на 500 000 BEF.

61. Сезиран с подадена от Съвета жалба, Съдът отменя това решение на Първоинстанционния съд, доколкото същото

44 — Т-91/95, Recueil FP, стр. I-A-327 и II-959.

признава на жалбоподателите право на обезщетение за твърдяната от тях неимуществена вреда. Като констатира, че фазата на производството позволява да се произнесе по този въпрос, Съдът отхвърля искането на жалбоподателите за обезщетяване на неимуществената вреда. За сметка на това Съдът отклонява изразените от Съвета възражения по повод приемането от Първоинстанционния съд, че е налице имуществена вреда. В този смисъл в точка 28 от Решение по дело Съвет/de Nil и Impens, посочено по-горе, той уточнява, като изрично се позовава на упоменатата по-горе точка 47 от решението на Първоинстанционния съд, „че a priori не следва да се изключва възможността длъжностните лица, които са се провалили на [...] [въпросния] конкурс и които подобно на жалбоподателите са спечелили втори конкурс [...], да са претърпели имуществена вреда, изразяваща се в невъзможността кариерата им да се развива в бъдеще така, както тази на спечелилите [въпросния] конкурс, поради невъзможността да бъдат прекасирани, считано от 1 януари 1991 г.“.

62. Не виждам пречка да се направи аналогична оценка, що се отнася до загубата на възможност за назначаване като разглежданата в по настоящото дело⁴⁵. Впрочем необходимо е да се отбележи, че в жалбата Комисията не оспорва, че загубата на възможност за назначаване може да бъде поправена, и „приема идеята“, въпреки някои критични бележки относно

практиката на Първоинстанционния съд, че вредата, произтичаща от такава загуба, е от имуществен характер, както се установява в точка 56 от обжалваното съдебно решение.

63. За сметка на това в жалбата си Комисията посочва, че не може да приеме използвания от Първоинстанционния съд метод за определяне на размера на тази вреда. Тя подчертава, че като определя размера на загубата на възможност като разликата между възнаграждението, което заинтересованото лице е щяло да получи, ако е било назначено, и възнаграждението, което то действително е получило, Първоинстанционният съд изопачава понятието за загуба на възможност. Възприетият от Първоинстанционният съд метод, който се основава на разликата във възнаграждението, всъщност би означавал според нея да се определи хипотетична вреда и да се обезщети загубата на сигурно получаване на длъжност, а не загубата на възможност за получаване на длъжност. В съдебното заседание Комисията също така пояснява, че необходимата причинно-следствена връзка между неправомерността и претърпяната вреда не съответства на едно от установените от съдебната практика условия, а именно съществуването на пряка причинно-следствена връзка между допуснатата неправомерност и вредата.

64. Преди да се прецени основателността на тази теза, развитите от Комисията доводи, както изтъква г-жа Girardot (вж. точка 41 от настоящото заключение),

45 — В това отношение може да се отбележи, че в Решение от 5 април 1973 г. по дело Giordano/Комисия (11/72, Recueil, стр. 417, точки 8 и 9) Съдът отхвърля искането на жалбоподателя за обезщетяване на твърдяна имуществена вреда, претърпяна поради загубата на сериозна възможност за наемане, не заради липсата на относимост на тази вреда в споровете за извъндоговорна отговорност, а просто защото жалбоподателят не е доказал действителната възможност да бъде назначен.

поставят въпроса за тяхната допустимост, който понастоящем следва да се разгледа.

2. По допустимостта

65. В самото начало следва да се припомни, че според съдебната практика, когато установи наличието на вреда, Първоинстанционният съд единствен е компетентен да прецени в границите на искането начина и размера на обезщетяване на вредата⁴⁶. Съдът обаче уточнява, че за да може да упражни правораздавателен контрол върху решенията на Първоинстанционния съд, те трябва да са достатъчно мотивирани, и по-специално да посочват критериите, взети предвид за целите на определянето на възприетата сума⁴⁷.

66. В конкретния случай жалбата действително съдържа някои неясноти, що се отнася до съдържащите се в нея възражения срещу обжалваното съдебно решение.

46 — Решение по дело Комисия/Brazzelli Lualdi и др., посочено по-горе (точка 81), Решение по дело Съвет/de Nil и Impens, посочено по-горе (точка 32), Решение от 9 септември 1999 г. по дело Lucaccioni/Комисия (C-257/98 P, Recueil, стр. I-5251, точка 34), Решение от 23 април 2002 г. по дело Sampogrande/Комисия (C-62/01 P, Recueil, стр. I-3793, точка 44) и Определение от 14 декември 2006 г. по дело Meister/CXВП (C-12/05 P, Сборник, стр. I-167*, резюме, точка 82) (курсивът е мой).

47 — Вж. по-специално Решение по дело Съвет/de Nil и Impens, посочено по-горе (точки 32 и 33), както и Определение по дело Meister/CXВП, посочено по-горе (точка 82).

67. Всъщност, от една страна, в нея Комисията обяснява, че целта ѝ е Съдът да се произнесе по възприетия в обжалваното съдебно решение начин на изчисляване на обезщетението за причинената от загубата на възможност вреда. С оглед на посочената съдебна практика обаче тези оплаквания в жалбата трябва или да бъдат обявени за недопустими, или както Съдът вече е имал случай да направи⁴⁸, да бъдат преквалифицирани като посочващи липса или недостатъчно мотивиране на обжалваното съдебно решение, що се отнася до взетите под внимание критерии при определянето на обезщетението за вредата, така че на тези оплаквания да се придаде полезно действие.

68. От друга страна обаче Комисията не се ограничава само с оспорване на размера на обезщетението за вредата, а според мен посочва в единственото си правно основание в подкрепа на становището си истинска грешка при прилагане на правото, която както се твърди, опорочава обжалваното съдебно решение.

69. Всъщност, без да оспорва и да може да оспори направената в междинното решение констатация за наличието на причинена с допуснатата неправомерност вреда, Комисията заявява по същество, че предоставеното от Първоинстанционния съд в обжалваното съдебно решение обезщетение се отнася не до установената в междинното решение вреда, а напротив до друга вреда, а именно загубата на сигурно заемане на длъжност и загубата на свързаното с нея възнаграждение. Ето

48 — Решение по дело Lucaccioni/Комисия, посочено по-горе (точка 36).

защо в този смисъл Комисията поддържа, че като възприема критикувания метод, Първоинстанционният съд изопачава условията за носене на извъндоговорна отговорност от страна на Общността било защото възстановява вреда, която не е действителна и сигурна, било защото пренебрегва степента на причинно-следствената връзка между допуснатата неправомерност и претърпяната вреда. С други думи, макар Първоинстанционният съд несъмнено да е установил наличието на вреда, все пак е обезщетил не *тази* вреда, а *друга*, която не отговаря на предвидените от съдебната практика условия, за да подлежи на възстановяване. Според мен този със сигурност правен въпрос не може да избегне контрола на Съда в производството по обжалване.

70. Не може също така да се твърди, обратно на поддържаната от г-жа Girardot във възражението ѝ за недопустимост теза, че доколкото с доводите си Комисията оспорва действителния и сигурен характер на вредата, те са недопустими, тъй като не са представени в производството пред първата инстанция. Наистина, очевидно е, че оспорваните от Комисията констатации се появяват за пръв път в обжалваното съдебно решение, което трябва да доведе до отхвърляне на твърдението на г-жа Girardot, че правното основание е ново⁴⁹.

49 — Вж. в този смисъл Решение от 18 януари 2007 г. по дело РКК и КНК/Съвет (С-229/05 Р, Сборник, стр. I-439, точка 33).

71. Поради това предлагам жалбата да се обяви за допустима, при условие че съдържащите се в нея оплаквания срещу размера на обезщетението за вредата се тълкуват като свързани с липсата или недостатъчното мотивиране на обжалваното съдебно решение.

3. По същество

72. По същество, като се позовава на точка 58 от обжалваното съдебно решение, Комисията подлага на критика факта, че имуществената вреда е изчислена въз основа на критерия за разликата във възнаграждението, като се изопачава загубата на възможност в загуба на сигурно получаване на длъжност. Според нея допуснатата от Първоинстанционния съд грешка при прилагане на правото се потвърждава от други доказателства, както бе посочено в точка 37 от настоящото заключение.

73. Според мен тези възражения се дължат отчасти на погрешно тълкуване на обжалваното съдебно решение.

74. Наистина следва да се приеме, че съдържащата се в точка 58 от обжалваното съдебно решение оценка е опорочена поради грешка при прилагане на правото.

75. Би било уместно да се припомни, че в тази точка от мотивите на обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд представя подхода, който ще следва, за да изчисли размера на претърпяната от г-жа Girardot вреда. За тази цел той посочва по-специално, че следва „да се определи разликата между възнаграждението, което г-жа Girardot е щяла да получи, в случай че се бе осъществила възможността кандидатурата ѝ да бъде одобрена, и възнаграждението, което действително е получила след неправомерното отхвърляне на кандидатурата ѝ, и след това, ако е необходимо, да се прецени под формата на процент възможността, която е имала г-жа Girardot, тази хипотеза да се осъществи“⁵⁰.

76. Като въвежда обаче втория етап от обосновката, която ще следва чрез израза „ако е необходимо“, Първоинстанционният съд изглежда приема, че този етап е само факултативен, макар от правна гледна точка в случай на загуба на възможност за назначаване този втори етап да е задължителен.

77. Всъщност следва да се има предвид, че сама по себе си загубата на възможност представлява вреда, както впрочем признава Комисията. Що се отнася до загубата на възможност за назначаване, не очакваните суми съставляват вредата, а надеждата да бъдат получени. При предоставянето на обезщетение за вреди съдът трябва да държи сметка за степента на основателност на тази надежда, която както изисква съдебната практика, трябва

да бъде сериозна. Възможността трябва да е била истинска. В този смисъл става въпрос за прилагане на принципа на възстановяването на сигурна вреда, тъй като сигурно е не очакваното бъдещо събитие или развитие, а тъкмо загубата на възможността то да се осъществи. В този смисъл оценката на възможността, която г-жа Girardot е имала за одобряване на кандидатурата ѝ, не може да бъде факултативна, тъй като е част от самото определение на понятието за загуба на възможност.

78. Според мен допуснатата от Първоинстанционния съд грешка при прилагане на правото обаче не налага отмяна на обжалваното съдебно решение. Всъщност сигурно е, че в точки 96—122 от последното Първоинстанционният съд оценява *in concreto* именно възможността, квалифицирана впрочем като сериозна, която е имала г-жа Girardot да получи длъжностите, за които е представила кандидатурата си, така че не може да се смята, както погрешно твърди Комисията, че установената от обжалваното съдебно решение имуществена вреда е равна единствено на разликата между възнаграждението, което е щяла да получи г-жа Girardot, ако една от кандидатурите ѝ е била одобрена от Комисията, и възнаграждението, което действително е получила.

79. В това отношение възраженията на Комисията срещу това, че в обжалваното съдебно решение е взета предвид загубата на възнаграждение като критерий за оценка на загубената възможност за назначаване, също не могат да се приемат.

50 — Курсивът е мой.

80. Вярно е, че както посочва Комисията, г-жа Girardot не е имала право да бъде назначена. Това твърдение не е опровергано в обжалваното съдебно решение. Първоинстанционният съд дори изрично го потвърждава в точка 72 от обжалваното съдебно решение, което следователно изключва противоречие между това решение и точка 57 от междинното решение, обратно на онова, което твърди Комисията.

81. Липсата на право за назначаване не означава обаче, че критерият, свързан с възнаграждението, не може да се вземе под внимание при изчисляването на имуществената вреда, произтичаща от загубата на възможност за назначаване, щом като това изчисление отчита също така степента на възможност назначаването да се осъществи и е извършено с оглед на исканията на страните, както е направил Първоинстанционният съд в обжалваното съдебно решение.

82. Всъщност установената неправомерност, а именно недоказването, че е извършено съпоставяне на заслугите, лишава по сигурен начин г-жа Girardot от възможността да получи желаните длъжности и следователно от възможността да получава свързаното с тях възнаграждение. Като прибъгва до метод, основащ се на очакваното възнаграждение, претеглено така, че да отрази сериозната възможност, която е имала г-жа Girardot да получи това възнаграждение, Първоинстанционният

съд само е приложил критериите за носене на извъндоговорната отговорност от страна на Общността в конкретния случай на загуба на възможност за назначаване.

83. Освен това е интересно да се отбележи, че и предложеният от Комисията алтернативен метод почива върху критерия, свързан с възнаграждението, в смисъл че тя предлага да обезщети г-жа Girardot с отпускането на парично обезщетение, чийто размер да бъде определен въз основа на нетното тримесечно възнаграждение за предвидения в член 47, параграф 2, буква а) от УРС минимален срок на предизвестие.

84. Дори да предположим обаче, че такова обезщетение — изхождащо от допускането, че Комисията е имала право да прекрати едностранно договора на г-жа Girardot без основание и веднага след като той влезе в сила⁵¹ — е възможно, то така или иначе се основава

51 — В Решение от 18 октомври 1977 г. по дело Schertzer/ Парламент (25/68, Recueil, стр. 1729, точки 38—40) и в Решение от 19 юни 1992 г. по дело V./Парламент (С-18/91 Р, Recueil, стр. I-3997, точка 39) Съдът приема, що се отнася до едностранното прекратяване на договор със срочно нает служител, че такова прекратяване, изрично предвидено в член 47, параграф 2 от УРС и произтичащо от широкото право на преценка на компетентния орган, намира своето основание в трудовия договор и поради това няма нужда да бъде мотивирано. С оглед по-специално на значението на често припомняното от съдебната практика задължение за мотивиране в общностното право (от което е възможно отклонение само по императивни съображения) и на защитата на работника срещу уволненията и неправомерното използване на срочните договори според мен си струва този подход да бъде преразгледан. Вж. в този смисъл Решение на Съда на публичната служба от 26 октомври 2006 г. по дело Landgren/Европейска фондация за обучение (F-1/05, все още непубликувано в Recueil, точки 63—76), предмет на обжалване пред Първоинстанционния съд (дело Т-404/06 Р).

на същия критерий като възприетия от Първоинстанционния съд. Комисията в крайна сметка не се отказва от него, що се отнася до определянето на размера на вредата, което както вече беше посочено в настоящото заключение, е от изключителната компетентност на съда, разглеждащ спора по същество. С други думи, след като Комисията приема относимостта на критерия, свързан с възнаграждението, за да се обезщети загубата на възможност за назначаване, включително като отправна точка за собствения ѝ метод на изчисление, тя вече не може да оспорва в жалбата начина и размера на обезщетяване на претърпяната вреда.

85. Освен това, както подчертава Комисията, целта на предлагания от нея метод е да се обезщетява еднакво загубената възможност за назначаване. От една страна обаче този подход води до пренебрегване на задължително индивидуалния характер на вредата, породена от допуснатата от общностната институция неправомерност, а от друга страна, съдържа риска да се препятства в крайна сметка възпиращото действие на паричното обезщетяване, като се подтикне администрацията да претегля спазването на наложените ѝ правила и извършването на неправомерни действия, чиято цена тя предварително знае.

86. Налагането на разглеждащия спора по същество съд на еднакъв метод, както предлага Комисията, със сигурност ще го лиши от голяма част от упражняваната от него неограничена компетентност, която

му дава възможност да се произнесе *ex aequo et bono* в стремежа му да обезщети по най-подходящ начин претърпяната вреда. Ако предлаганият от Комисията подход трябваше да бъде възприет, той в крайна сметка щеше да доведе разглеждащия спора по същество съд до неспазване на принципа за пълно възстановяване на вредата⁵².

87. Тези съображения ме карат да отхвърля и твърдението на Комисията, що се отнася до нарушаването на равното третиране, до което води използваният от Първоинстанционния съд метод. Всъщност, освен че тези възражения се отнасят до размера на вредата, те пренебрегват необходимата свобода на преценка, с която трябва да се ползва разглеждащият спора по същество съд, с оглед на най-подходящата оценка на възстановяването на претърпяната вреда.

88. Накрая, следва да се отхвърлят оплакванията на Комисията, свързани с възприетия в обжалваното съдебно решение размер на обезщетението, които както се пояснява в точки 67 и 71 от настоящото заключение, е подходящо да се тълкуват като насочени срещу липсата и/или недостатъчното мотивиране — оплаквания, които се отнасят главно до отчетения от обжалваното решение петгодишен период, за да се изчисли разликата между възнаграждението, което г-жа Girardot е очаквала да получи, ако кандидатурите ѝ бяха одобрени, и възнаграждението,

52 — Вж. по отношение на този принцип Решение от 8 октомври 1986 г. по дело Leussink/Комисия (169/83 и 136/84, Recueil, стр. 2801, точка 13), Решение по дело Lusaccioni/Комисия, посочено по-горе (точка 22), и точка 4 от заключение на генералния адвокат Darmon по делото, дадо основание за постановяване на Решение от 14 февруари 1985 г. по дело Berti/Комисия (131/81, Recueil, стр. 645).

което действително е получила. Всъщност достатъчно е да се отбележи, че като уточнява, от една страна, в точка 62 от обжалваното съдебно решение началния момент на сравнителния период като датата, на която влиза в сила назначаването на одобрените кандидати, а от друга страна, в точки 63—78 от решението края на този период, като държи сметка за всички фактически правни обстоятелства, които са щели да уредят правоотношението между заинтересованото лице и Комисията, ако последната го беше наела, Първоинстанционният съд е обяснил в достатъчна степен причините, които са го накарали да възприеме този период.

89. Поради всички тези съображения предлагам жалбата да бъде отхвърлена.

VII — По насрещната жалба

A — Доводи на страните

90. С насрещната си жалба г-жа Girardot твърди, че Първоинстанционният съд е нарушил общностното право, като е допуснал множество явни грешки в преценката. Първата от тези грешки се отнасяла до определянето на периода, който трябва да се вземе предвид при изчислението на разликата във възнаграждението, доколкото в точка 80 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд отказва да държи сметка за загубата на възможност за кариера в Комисията. Според г-жа Girardot обаче перспективата за назначаване на постоянна длъжност след наемането не е била

несигурна. Следователно периодът, който трябва да се вземе предвид, задължително трябвало да надхвърля възприетия от Първоинстанционния съд петгодишен период. Втората явна грешка в преценката, допусната от Първоинстанционния съд, се отнасяла до определянето на разликата във възнаграждението. Възприемайки нетното месечно възнаграждение, съответстващо средно на последното изплатено от Комисията възнаграждение, в точка 85 от обжалваното решение Първоинстанционният съд пренебрегнал факта, че тя е имала по-голяма възможност да бъде назначена на длъжност от степен А 4, отколкото на длъжност от степен А 5, тъй като пет от осемте длъжности, за които г-жа Girardot е кандидатствала, са били от степен А 4. Третата от тези грешки се отнасяла до вероятността за осъществяване на възможността ѝ за назначаване, тъй като определяйки на 50 % възможността, която е имала г-жа Girardot да получи длъжност в Комисията, Първоинстанционният съд пренебрегнал факта, от една страна, че кандидатстването за осем длъжности по-скоро увеличава възможностите ѝ за назначаване, а от друга страна, че сериозна възможност не означава 50-процентна възможност. Накрая, четвъртата явна грешка в преценката се състояла в това, че в точки 133—138 от обжалваното съдебно решение не са взети под внимание всички доказателства за наличието на вреди за нейното физическо и психично здраве, въпреки че медицинските свидетелства, приложени към насрещната жалба, удостоверявали депресивен синдром, от който тя започнала да страда след неправомерното отхвърляне на кандидатурите ѝ от Комисията.

91. В съдебното заседание Комисията твърди, че насрещната жалба е недопустима.

Б — Анализ

92. От член 225 ЕО и член 58, първа алинея от Статута на Съда следва, че единствено Първоинстанционният съд е компетентен, от една страна, да установява фактите, освен когато неточността по същество на установеното от него се дължи на представените по делото доказателства, а от друга страна, да прави преценка на такива факти. Когато Първоинстанционният съд е установил или е извършил преценка на фактите, по силата на член 225 ЕО Съдът е компетентен да упражни контрол върху правната квалификация на тези обстоятелства и върху правните последици, които Първоинстанционният съд е извел от тях⁵³.

93. В случая и както вече бе повторено в съдебното заседание от г-жа Girardot, насрещната жалба се ограничава, що се отнася до първите три правни основания, на които почива, да оспори извършената от Първоинстанционния съд оценка на някои факти при прилагането на метода за изчисление, възприет от последния, за да определи претърпяната от г-жа Girardot вреда поради загубата на възможност за назначаване на длъжност като срочно нает служител в Комисията, без да се твърди или да може да се изтъква, че тези факти са изопачени. Освен това, както вече бе посочено, единствен Първоинстанционният съд е компетентен да прецени начина и размера на обезщетяване на претърпяната

вреда⁵⁴. По тези две причини въпросните правни основания би трябвало да бъдат отхвърлени като недопустими.

94. Що се отнася до четвъртото правно основание, с което г-жа Girardot упреква Първоинстанционния съд, че не е взел предвид представените от нея медицински свидетелства, то ми се струва допустимо, тъй като изглежда насочено не срещу погрешната преценка на доказателствата, а срещу твърдяното нарушение на задължението за проверка на доказателствата, за които се твърди, че са представени, и които биха установили наличието на други вреди, освен имуществената вреда, причинена от допуснатата от Комисията неправомерност. Както обаче в производство по обжалване Съдът е преценил основателността на правно основание, изведено от непълно разглеждане на фактите⁵⁵, така според мен правно основание, изведено от липсата на проверка на доказателствата от Първоинстанционния съд, също би трябвало да бъде обект на контрол от страна на Съда.

95. При все това, поради изложените по-долу причини считам, че това правно основание трябва да бъде отхвърлено като неотнормисимо или във всички случаи като неоснователно.

54 — Вж. съдебната практика, цитирана в бележка под линия 47.

55 — Решение от 15 октомври 2002 г. по дело Limburgse Vinyl Maatschappij и др./Комисия (C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P—C-252/99 P и C-254/99 P, Recueil, стр. I-8375, точки 392—406).

53 — Вж. Решение от 21 септември 2006 г. по дело JCB Service/Комисия (C-167/04 P, Recueil, стр. I-8935, точка 106 и цитираната съдебна практика).

96. Що се отнася до неотносимостта на това правно основание, от съвместния прочит на точки 123—125, както и на точки 133 и 138 от обжалваното съдебно решение, следва, че отхвърлянето на вредата за физическото здраве и на претенцията, свързана с влошаването на психичното здраве и с депресивното състояние на г-жа Girardot, поради факта че последната не е представила доказателства, удостоверяващи наличието на тези вреди, се основава на мотив, изложен по съображения за изчерпателност, както потвърждава второто изречение от точка 125 от обжалваното съдебно решение, въведен с изреча „във всички случаи“⁵⁶. Главният мотив, изложен в точки 123—125 от обжалваното съдебно решение, по отношение на който г-жа Girardot не изтъква никаква грешка при прилагане на правото, почива, от своя страна, на съображението, според което целта на паричното обезщетение е единствено да възстанови имуществената вреда, причинена в резултат на загубената възможност за назначаване поради допуснатата от Комисията неправомерност, а не при липсата на предварително искане за обезщетяване да възстанови всяка друга вреда, която въпросната неправомерност би могла да причини на г-жа Girardot, така че Първоинстанционният съд е могъл да постанови, в първото изречение от точка 125 от обжалваното съдебно решение, че отнасящите се до тези други твърдени вреди доводи не са относими.

97. При всички случаи, що се отнася до неоснователността на това основание, следва да се посочи, че всички приложени

към насрещната жалба медицински свидетелства, на които основава искането си г-жа Girardot, са издадени след произнасянето на обжалваното съдебно решение и следователно г-жа Girardot не установява, че Първоинстанционният съд, като отбелязва в точки 133 и 138 от обжалваното съдебно решение, че тя не е доказала наличието на твърдяните от нея вреди с помощта, между другото, на медицински свидетелства, допуска грешка при прилагането на правилата за тежестта на доказване и за представянето на доказателства или че нарушава общностното право, като не взема предвид доказателствата, след като те не са му били предоставени⁵⁷.

98. Поради всички изложени съображения считам, че насрещната жалба трябва да бъде отхвърлена като частично недопустима и частично неотносима или неоснователна.

99. При това положение предлагам на Съда да отхвърли както жалбата, така и насрещната жалба.

VIII — По съдебните разноски

100. Съгласно член 122, първа алинея от Процедурния правилник когато жалбата

56 — Според постоянната съдебна практика оплакванията, насочени срещу мотиви, изложени по съображения за изчерпателност, на решение на Първоинстанционния съд, не могат да доведат до отмяната на това решение и следователно са неотносиими. Вж. Определение от 9 март 2007 г. по дело Schneider Electric/Комисия (С-188/06 Р, Сборник, стр. I-35*, точка 64 и цитираната съдебна практика).

57 — Вж. в този смисъл Определение от 4 октомври 2007 г. по дело E. R и др./Съвет и Комисия (С-100/07 Р, Сборник, стр. I-136*, точка 29).

е неоснователна, Съдът се произнася по съдебните разноски. Съгласно член 69, параграф 2 от този правилник, приложим към производството по обжалване по силата на член 118 от същия, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като г-жа Girardot е направила искане Комисията да бъде осъдена да заплати съдебните разноски и изтъкнатото от последната едно-единствено правно основание според мен не би трябвало да бъде прието, Комисията следва да бъде осъдена да заплати съдебните разноски по

жалбата. След като Комисията е направила искане всяка от страните да понесе собствените си съдебни разноски, свързани с настоящата инстанция, и изложените в подкрепа на насрещната жалба правни основания на г-жа Girardot според мен не би трябвало да бъдат приети, би следвало да се реши всяка страна да понесе собствените си съдебни разноски по насрещната жалба, съгласно искането на Комисията и съгласно член 69, параграф 3 от Процедурния правилник, приложим към производството по обжалване по силата на член 118 от същия.

IX — Заключение

101. Предвид изложените по-горе съображения предлагам на Съда да реши, както следва:

- „1) Отхвърля жалбата и насрещната жалба.
- 2) Осъжда Комисията на Европейските общности да заплати съдебните разноски по жалбата.
- 3) Г-жа Girardot и Комисията на Европейските общности понасят направените от тях съдебни разноски по насрещната жалба“.